

**VRHOVNI SUD
REPUBLIKE SRPSKE**

Broj: U-936/03

Banja Luka, 27.09.2006. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija ovog suda i to Fikreta Kršlakovića kao predsjednika vijeća, te Zlatka Kulenovića i Janka Ninića kao članova vijeća, uz učešće Sofije Ribić kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi Vlade Republike Srpske, koju zastupa zakonski zastupnik Republičko javno pravobranilaštvo, sjedište zamjenika B. L. (u daljem tekstu: tužilja), protiv rješenja broj 5-1/03 od 24.06.2003. godine tuženog Odbora..., u predmetu razrješenja, u nejavnoj sjednici održanoj dana 27.09.2006. godine, donio je slijedeću

P R E S U D U

Tužba se uvažava, osporeni akt se poništava.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim aktom je poništeno rješenje tužioca broj 02/1-020-419/03 od 29.05.2003. godine, kojim je T. G. (zainteresovano lice u ovom upravnom sporu) razriješen dužnosti direktora Uprave. Osporeni akt je obrazložen navodima: da nije ispoštovan disciplinski postupak propisan odredbama člana 70. i 74. Zakona o administrativnoj službi u upravi RS ("Službeni glasnik RS" broj 16/02-38/03, u daljem tekstu: ZASURS), jer da nije utvrđeno postojanje povrede radnih dužnosti; da je dato pogrešno uputstvo o pravnom sredstvu, obzirom da je odredbom člana 9. ZASURS propisana nadležnost tuženog za odlučivanje po žalbi protiv akata organa državne uprave i Agencije, koje se odnose na status državnog službenika.

Tužbom od 30.07.2003. godine, tužilja je pokrenula upravni spor protiv rješenja tuženog, pobijajući ga, kako to proizlazi iz sadržaja tužbe, prema odredbi člana 10. stav 1. tačka 3. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik RS“ broj 12/94, u daljem tekstu: ZUS). U tužbi navodi: da se u smislu odredbe člana 211. stav 4. Zakona o opštem upravnom postupku (Službeni glasnik RS" broj 13/02, u daljem tekstu: ZOUP) protiv rješenja Vlade ne može izjaviti žalba, pa da je pravna pouka o mogućnosti pokretanja upravnog spora bila valjana; da zainteresovano lice griješi kada podnosi žalbu, a da tuženi postupa suprotno svojim ovlaštenjima iz člana 9. stav 2. ZASURS i kao nenadležan organ odlučuje po toj žalbi; da je zainteresovano lice razriješen dužnosti iz osnova člana 87. stav 2. i člana 13. stav 1. ZASURS, pa da nije bilo potrebe za provođenjem disciplinskog postupka, iako su zaključkom Vlade i izvještajem Glavnog... utvrđene nepravilnosti u radu. Predlaže da se tužba uvaži i osporeni akt poništi.

Uz dostavljene spise predmeta, tuženi je u odgovoru na tužbu naveo: da je nadležan da postupa po žalbi obzirom na odredbu člana 77. stav 2. ZASURS; da odredba člana 211. stav 4. ZOUP ne postoji, a da je tužilac vjerovatno mislio na odredbu člana 212. stav 2. ZOUP kojom jeste propisano da se protiv rješenja Vlade ne može izjaviti žalba; da je ZASURS lex specialis u odnosu na ZOUP. Predlaže da se tužba odbije. T. G., kao zainteresovano lice je podnescima od 24.10.2003. godine i od 20.09.2005. godine dao odgovor na tužbu, koji je u suštini identičan odgovoru tuženog, a njima naglašava: da je tužilac u međuvremenu postupio po osporenom aktu i donio novo identično rješenje, koje da je tuženi opet poništio, pa da tužilac više nema pravni interes za podnošenje tužbe; da se u vrijeme vršenja mandata zalagao i insistirao na zakonitom radu institucije, jer da je podnio više tužbi protiv pravnih lica koja su nemarnim radom Republičkog javnog pravobranilaštva ostvarili nezakonitu dobit. Prilažući kopije prepiske sa Republičkim javnim pravobranilaštvom i Kancelarijom Visokog predstavnika za BiH, predlaže da se tužba odbije.

Razmotrivši tužbu i osporeni akt, zatim odgovor tužene strane i zainteresovanog lica, te cjelokupne spise predmetne upravne stvari, po odredbama člana 39. ZUS, ovaj sud je odlučio kao u dispozitivu ove presude iz slijedećih razloga:

Izvršavanje akta kojim je poništeno prethodno rješenje tužilje je njena zakonska obaveza, pa se time ne gubi pravni interes za podnošenje tužbe, kojom se od suda traži da ispita zakonitost osporenog akta, koji i dalje postoji u pravnom poretku.

Među strankama u ovom upravnom sporu je nesporno da je T. G., do dana donošenja akta Vlade o njegovom razrješenju, bio državni službenik u smislu odredbe 32. stav 1. tačka 4. ZASURS, na funkciji direktora Uprave....., koja uprava je republički organ uprave prema odredbi člana 21. tačka 1. Zakona o ministarstvima ("Službeni glasnik RS" broj 70/02).

Članom 9. stav 2. ZASURS je propisano da Odbor... u skladu sa zakonom, a na zahtjev državnog službenika, organa državne uprave u kojem je službenik zaposlen i Agencije razmatra po žalbi odluke organa državne uprave i Agencije koje se odnose na status državnih službenika. Dakle, da bi tuženi bio nadležan za postupanje po žalbi, potrebno je da se radi o aktu organa državne uprave ili Agencije za državnu upravu RS.

Odredbom člana 97. stav 1. Ustava RS je propisano da poslove državne uprave obavljaju ministarstva i drugi republički organi uprave. Tu je i odredba člana 2. ZASURS, kojom se identično Ustavu, propisuje da poslove državne uprave obavljaju ministarstva, drugi republički organi uprave i republičke uprave organizacije. Konačno, članom 1. Zakona o Vladi RS ("Službeni glasnik RS" broj 3/97-29/00) se propisuje da Vlada kao organ izvršne vlasti obavlja poslove određene Ustavom i zakonom i za svoj rad odgovara Narodnoj skupštini RS, dok prema članu 24. istog zakona Vlada vrši nadzor nad radom ministarstava i upravnih organizacija. Otuda, po ocjeni ovog suda, Vlada Republike Srpske nije organ državne uprave, da bi tuženi bio nadležan odlučivati po žalbi protiv njenih akata.

Primjena načela supsidijarne primjene propisa iz člana 3. ZOUP, vrijedi ako se radi o aktu republičkog organa uprave iz člana 2. ZASURS-ministarstvu, republičkom organu uprave ili upravnoj organizaciji- koji se pobija žalbom, ali samo u smislu ZASURS i u vezi statusnih pitanja državnog službenika, a o takvom aktu organa uprave u ovom upravnom sporu očigledno nije riječ. Neispravno je i pozivanje na odredbu člana 77. stav 2. ZASURS, kojim se propisuje mogućnost, ali ne i obaveza tuženog da preispita akt Vlade o razrješenju državnog službenika. To preispitivanje nema karakter odluke donijete po žalbi, pa slijedi da je bila pravilna pravna pouka tužioca data u smislu odredbe člana 212. stav 2. ZOUP- da žalba protiv rješenja Vlade RS o razrješenju zainteresovanog lica nije dozvoljena, ali da se može pokrenuti upravni spor pred ovim sudom. Radi se o rješenju donijetom od strane organa protiv koga nije propisana mogućnost žalbe, a protiv takvog akta je i članom 7. stav 2. ZUS propisano pravo pokretanja upravnog spora.

Otuda, umjesto donošenja osporenog akta, trebalo je zaključkom žalbu zainteresovanog lica odbaciti kao nedopuštenu. Ujedno, slijedi da je osporeni akt donio nenadležni organ. Stoga se tužba ukazuje osnovanom i valja je uvažiti, uz napomenu da je tačna konstatacija tuženog i zainteresovanog lica o nepostojećoj odredbi člana 211. stav 4. ZOUP, što međutim, nema uticaja na drugačije rješenje ovog upravnog spora. Obzirom na razloge uvažavanja tužbe, navodi odgovora su irelevantni za odluku ovog suda.

Kod takvog stanja stvari, ovaj sud nalazi da je osporenim aktom ostvaren razlog iz člana 10. stav 1. tačka 2. ZUS za njegovo poništenje, pa se tužba uvažava na osnovu odredaba člana 41. stava 1. i 2. istog zakona. U ponovljenom postupku, tuženi je u obavezi da postupi po odredbama člana 61. ZUS tako da umjesto poništenog, donese drugi akt najdalje u roku od trideset dana, računajući od dana prijema ove presude, uz uvažavanje pravnog shvatanja i primjedbi ovog suda u pogledu postupka.

Zapisničar
Sofija Ribić

Predsjednik vijeća
Fikret Kršlaković